

tóságai már megkapták a szükséges utasításokat. Miután az aknák bevonása bizonyos ideig eltart, a hajózás szabaddá tétele előreláthatóan csak két nap múlva lehetséges. A miniszteri tanács a Dardanellák megnyitására vonatkozó határozatát a két katonai főnöknek és egy miniszternek heves ellenkezése után fogadta el. — Konstantinápolyból jelentik: A *Semendar* vontató gőzös tengeri aknák főlészése közben aknára került és *fölrobbant*. Tizenkét katonát, négy tiszt és két örmény ember meghalt; egy katonát megmentettek. Szmirnából érkezett hivatalos táviratokban a *Tekszas* katasztrófáját tisztán a kapitánynak tulajdonítják, aki hajóját nem az utat jelző hajók nyomában vezette és a parti ütegek figyelmeztető vaklővései ellenére nekivágott az aknákkal telt utnak. A *Tekszas* a Szalonikiba és Európába irányított postát is vitte. Szigorú vizsgálatot indítottak. Egy másik verzió szerint a *Tekszas* nem aknába ütközött, hanem *bomba találta* el. A hajó nagyobb távolságban követte az utjelző bárkát, amidőn a parti erődről két vak-, majd négy éles-lövés történt. A *Sabana* jelentik Tuniszból, hogy a *Re Umberto* olasz páncéloshajó Zuára mellett *sziklába ütdött és elmerült*.

Megverték a háziurat.

— Politzer Sándor és a lakója. —

(*Saját tudósítónktól.*) Szegeden minden ember ismeri *Politzer Sándort*. Nagyon jól ismerik, de senkisé a jó oldaláról. Jó oldala *Politzer Sándornak* tudniillik nincs, ellenben van egy kétemeletes sarokháza az Iskola- és Oroszlán-utca sarkán és ez a ház arról nevezetes, hogy annak minden egyes lakója csak azért szokott este és reggel imádkozni, hogy szabadítsa meg őket az isten *Politzer Sándortól*. Ennek az embernek még *mind-egyik lakójával volt valamilyen baja*, még mindegyik lakójának igyekezett elviselhetetlenné tenni azt az időt, amelyet az ő házában töltöttek el. Ez a viselkedése csütörtökön megérdemelt jutalomhoz juttatta *Politzer Sándort*: néhány tucat pofonhoz, a melyet *Török László* dr fogorvos adott és amelyeknek nyomát jó néhány napig fogja *Politzer Sándor* becses ábrázatján nem épen kellemes emlék gyanánt viselni.

A dolog előzményeihez tartozik, hogy *Török László* dr még a múlt negyedben felmondotta a lakása bérletét. A felmondást követő időben *Politzerék* állandóan kellemetlenkedni akartak *Törökéknek*, akiknek nem egyszer írtak goromba levelet is, sőt *Politzer* egy ízben durván megsértette *Török* német. A fogorvos, akkor nem ragadtatta el magát, mert *Politzer* a sértést letagadta.

Csütörtökön azután betelt a pohár. *Törökék* még nem hurcolkodtak ki a lakásból, amihez a lakásbérleti szerződés értelmében joguk is volt: azonban *Politzer* folyton kellemetlenkedett a lakásban, ahová föltett kallappal, köszönés nélkül ment be. *Törökék* bezárták a lakásuk ajtaját és *Politzer* azt lakatossal akarta kinyitni. Közben durván meglökte az uriasszonyt, aki tiltakozott a sértés ellen, majd amikor hazajött az ura, elmondotta annak az esetet.

Török drt méltán felháborította a háziur viselkedése. Amikor lement a lakásból, találkozott *Politzerrel*, aki a Bajza- és Oroszlán-utcák sarkán állott. Amikor megpillantotta *Politzert*, elfogta a düh és a következő pillanatban a pofonok egész áradata csattant el, az udvariatlan háziur arcán. *Politzer* védekezni akart, de képtelen volt erre és

a jelenet vége az lett, hogy *Politzer — Schreiber* Fülöp dr orvosi látletele szerint — nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett.

A városban gyorsan elterjedt a pofonok híre és a hűség kedvéért meg kell írunk azt is, hogy mindenütt élénk megnyugvással fogadták a történeteket.

NAPI HIREK

Májusban járunk.

(*Saját tudósítónktól.*) Májusi hajnal szakadt föl hirtelen az éjszakából; egy esztendőnek kellett megint érnie, hogy május eljöhessen. A május elsejének vörös fénye lassan belemosódott a hétköznapi szürkeségébe, jöttek új küzdelmek, támadtak új proletárok és a szocializmus testén megvonaglottak a duzzadó izmok; mindez reflexsz mozdulata volt egy nöttön-növekedő erőnek, amely ilyenkor: május elsején önön ünnepezt. Kicsiny és hamar hunyó glóriettek helyett vérvörös glória borul áttal a mindenségen, egy mindent összefogó, rettenetes öv, amely mind összeébb szorul a mai világrend körül.

A szocializmus ünnepe: május elseje. A mikor még nem volna kimondott szocializmus és rendszerek és dogmák még szunyadván vártak az emberre, aki egy létező világrend ellen állítja őket csatasorba, akkor is a szocializmus ünnepe volt ez a nap. A természeté, amely hirtelen szétárja szürke köpenyét és megmutatja díszruháját az embernek. Az emberé, aki megérezte a májusi hajnalok erejét és világokkal birkózó energiákat sejtett meg magában. Ez a nagyszerű föltámadás hava, ez a szívek mámoros lüktetése, a diadal, a szépség, az öserő. És nem véletlenség, hogy a szocializmus épen május elsejét ismerte el egyetlen ünnepeként. Így kellett lennie, mert egy világ szíve dobbant össze mindég ezen a hajnalon, amikor álmos, kis grizettek már frissen és kacagva futnak ki a szabadba, éhes diákokkák bolondul megkábult agygyal vetik magukat a libbenő szoknya után, új tűz gyulad a férfiak szemében és régi idők erejét, szépségét, fiatalságát érzik az aggok.

Tegnap hajnalban girhes konfliktusok szomorú fejét orgona-bóbita díszítette. S a szomorú arcok kissé megszeliültek, a sápadtak nekittüzesedtek. Milyen szép és hasznos intézmény ez a május elseje! Ilyenkor mindenki kedves és jó és ráeszméltünk, hogy a mi egyéni életünk csak fikció: ahogy tudatosan beleolvadunk egy pompázóan vídámhangulatengerbe, azonképen vagyunk valamennyien öntudatlanul is az emberiség nagy érdekeinek katonái, írunk vagy cipőt foltozunk, részt veszünk a napi politika irányításában vagy a földet turjuk: mind, mind az emberiséget szolgáljuk az öns célok mögött. De egyre többen leszünk, akik ezt már tudjuk és hirdetjük. Egyre többen leszünk, akik az öntudatlan kommunizmus helyett tudatos szervezkedéssel küzdünk az emberiségért, emberi jogokért és emberi életért. A vörös öv szorosabbra húzódik, de tágul. Új színárnyalatokat szinte észrevétlenül olvaszt magába és antul jobban ég és antul jobban piroslik. Ilyenkor, májusi halmalkor, mindig tisztában és tisztában látjuk a káprázatos glóriát, amely diadalmas ívben szalad át a világon: — a vér színe, az erő színe ez, amely tőlünk indul ki és hozzánk tér vissza.

Sári János.

(*Saját tudósítónktól.*) A szegedi járásbíró-ságon szerdán hirdették ki a napokban elhunyt *Sári János* törvényhatósági bizottsági tag végrendeletét. Az elhunyt huszonkétezer koronát hagyományozott jótékony célra.

A végrendelet szerint *Sári* a szegedi vakok intézetének, a siketnémák intézetének, a szegedi házi szegényeknek ezer koronát, két önhibáján kívül tönkrement hentesiparosnak, akik közül az egyik férfi, a másik nő, ezer koronát, a szegedi szegények házára ezer koronát, a szegedi árvaháznak négyezer koronát, amelynek kamatai elsősorban a *Sári- és Répás-családok* névrokonait illetik, a belvárosi róm. hat. plébániának 2400 koronás misealapítványt, a kegyesrendi gimnáziumba járó róm. kat. szegénysorsu diákoknak 2000 koronás alapítvány kamatai, amely összeget a *Sári- és Répás-családokkal* rokon diák elsősorban élvezheti, 2000 koronás alapítványt Szegeden felállítandó jogi vagy műegyetemi növendék részére, 1000 koronát a fogadalmi templom egyik oltárára beszerzendő oltárterítőre, 3000 koronát, vagyis egyenkint ezer-ezer koronát *Tóth Istvánné Dóczy Juliannának*, özvegy *Buza Istvánné Répás Rozálnak* és *Papp Jánosné Répás Etelnek* hagyományozott.

Sári János, a jó öreg „*Sári bátyánk*” tehát jótékony célra huszonkétezer koronát hagyományozott. Így első esengésre nem valami horribilis összeg: — huszonkétezer korona. Nem valami falrengető jótékonyosság, mert ennek a nagyszerűen nemes célnak a szolgáltatásban százezrek is elenyésznek. De gondolkunk csak egy pillanatra arra az emberre, aki azt a huszonkétezer koronát feltétlenül tiszteletreméltó fölosztással a jótékonyagnak szánta.

Nem volt gáláns gavallér, dzsentlemen tempót nem türt meg a természete. Iparos volt, évtizedes munkában megroskadt polgárember. A törvényhatósági bizottságba is bejutott, az agilitása és a közügyek iránt való rajongásba hajló érdeklődése arra érdemesítette. Majd minden ügy elintézéséből részt kívánt. Igen sok bizottságnak tagja volt és ha valami felülvizsgálati vagy egyéb kiküldetés esett szóba, *Sári János* elsősorban jelentkezett. És úgy híresztelték, hogy ez nem becsületes ambíció, hanem rut kapzsóság. A kiküldetésekért pénz jár a város pénztárából, könnyen szerzett koronák. Ráfogták, hogy ezekért a koronákért futkos a közügyek nyomában. A képzelet valóságos Harpagont tákolt össze *Sári Jánosban*.

És amikor meghalt, gavallér volt, sokkál nagyobb gavallér, mint akik a visszataszító haszonlesés vádját rákenték. Most már váratlan meghökkénéssel kénytelenek bevallani, hogy: „Nini, a nemesszívű emberbarát.” És milyen sokan vannak még, akiket majd haláluk után szinte ilyen meghökkénéssel sorozunk a nemesszívű emberbarátok táborába.

— Fejérváry Géza báró üdvözlése.

Huszonöt éves évfordulója volt a napokban annak, hogy *Fejérváry Géza* báró tulajdonosa Szeged háziezredének. A 46. gyalogezred tisztikara ez alkalomból küldöttséget mentesztett az ezredtulajdonoshoz, üdvözlőlvén őt a fordulónap alkalmából.

— **Májusi ájtatosságok.** Szerdán este hat órákor kezdődtek a katolikus templomokban a májusi ájtatosságok. Hetenkint háromszor szentbeszédet mondanak.

— **Kirándulás.** A Szegedi Foto-Klub vasárnap, május 5-én délután Tápéra, onnan a Maros-torkolathoz, gyalogkirándulást rendez. A Tisza és Maros magas vizállására való tekintettel a kirándulás művészi fényképezés szempontjából igen érdekesnek ígérkezik. A kirándulást *Hevessy Kálmán* egyesületi elnök vezeti. A tagok családtagjait, valamint a tagok által ajánlott vendégeket szívesen látják. **Találkozás és indulás:** Pontban fél 2 órákor a Kass-kávéházból. Jelentkezni *Varró A. Béla*, Angyal-drogériájában. Telefon 523.

— **A reformátusok végrehajtója.** A református egyház híveitől adót szednek az egyházközségi szervezetnek és a református elemi iskolának főtartására. Nagyon enyhe és méltányos ez az adó, de úgy látszik, nem